

МЕЖДУ ХОЛИВУД И БОЛИВУД

МАРИЯ ТАШЕВА

(из „Пощенска кутия за приказки“, съст. Гери Турийска, част 2)

От дете си представям как ще се омъжа, ще имам деца, куче, спретната къща, много цветя, слънчеви дни, семейни игри – като по филмите. А то – ревящо дете, сополи, безсънни нощи, хаос, нито един цял чифт чорапи, липса на пет минути лично време, битовизми и изобщо, един средностатистически живот. Не че се оплаквам, но трябваше някой да разкаже какво е станало с Пепеляшка след трите дена веселба.

А баба ми все ми повтаряше: „Да знаеш, моето дете, има съдба, която те ръководи, и от нея не можеш да избягаш, каквото и да правиш“. Тя, като се запознала с дядо ми, била на 18 години. Живеели в две съседни села. Тя – единствена дъщеря на най-богатия човек в околията, а той – беден студент по медицина в София. Голяма любов! Ма сгафили, та баба ми забременяла преди сватбата. Казала му и след това две седмици ни вест, ни кост от дядо ми. Било зимно време и женицата взела тежкото решение на другия ден да отиде в София да търси къде да направи онова, дето се правело, за да се скрие срамът. Станала рано сутринта и отишла на гарата, но от силния снеговалеж голяма скала била паднала на релсите и влаковете не минавали. Прибрала се вкъщи, а вечерта пристигнал дядо ми с цялата си рода да я искат и да направят годеж. Добре че бил лошият ѝ късмет, че иначе нито майка ми, нито мен щеше да ни има. Абе като на филм. И така, 55 години брак. Съдба! Прекрасна съдба!

Като малка много обичах баба да ми разказва тази история и си мечтаех за някой рицар, да съм принцеса, да се дуелират за мен, за рокля с кринолин и златна корона. Обаче пораснах и забравих за съдбата. А когато се запознах със съпруга си, се кръстех и си виках „горката жена, която го вземе“. Години наред го гледах как вилнее по нощните клубове и се втрисах. Десет години покъсно сме женени!? Да ти и съдбата, да ти... подигра ли ми се, к'во ли?! Ама ей така, от един бас, дет се хванахме с него, и пламна любовта. Като на филм. От онези хубавите – американските. Като „Мостовете на Медисън“. Съдба! Ех, бабоооо, бабо, права си била – не мога да си избягам от съдбата.

Да не говорим, че преди още да се запознаем с него, ми гледаха на шега на кафе и ми казаха, че щастието ми е свързано с място с цветя. И сега живеем на столичната улица „Теменуга“. И почвам да се чудя случайно ли е, или е тази съдба, от която не можеш да избягаш. И сама си се филмирам. Има ли световна конспирация? Има ли извънземни и космическа сила? Пръскат ли ни отгоре да се разболеем? Ядем ли ГМО, или ние сме ГМО? Абе, филм.

Моят филм не е лош, нещо като трагикомедия. Всяка седмица си купувам билет от лотарията и нищо. Хората от какви ли не игри спечелиха или пък си намерят нещо на улицата, а аз най-много някое кучешко лайно да си намеря. Един ден съдбата и на мен се усмихна – спечелих 2 лв. от лотарията. Голям кеф! Голям разкош! Теглих една нашенска на съдбата и тикнах билета в жабката на колата. И го забравих. До момента, в който не се озовах на паркинга на Илиянци с изхарчени пари до стотинка. А паркингът струва 2 лв. и на излизане се плащат чак. А сега, де? Аз нямам 2 лв., 2 лв. нямам. И се сещам за онзи проклет лотариен билет, с който си мислех, че съдбата за пореден път ми се е подиграла. Обаче не, тя си имала друг план. Бързо го осребрих в близката бензиностанция и станах горд собственик на 2 лв. Почувствах се като „Беднякът – милионер“. Те филмите така се правят. И не е вярно, че 2 лв. не могат да ти оправят живота.

Та с платен паркинг и чиста съвест се прибрах вкъщи, където съм главна героиня. Всеки с ролята си – за пред малкия аз съм лошото ченге, а тати е доброто. Това, разбира се, не е всеки ден – има дни, в които съм Пепеляшка, такива, в които съм доктор Куин лечителката, и такива, в които съм Принцесата и граховото зърно. А така ми се иска да съм Питър Пан.

И сега не мога да разбера – от мен ли си зависят нещата, или от съдбата? Животът ни е кратък и в последния си миг го виждаме като на филмова лента. Значи съдбата е режисьор. Следователно не ни остава нищо друго, освен да внимаваме много на кастинга, да четем внимателно сценария, да не се дъним много, защото може да нямаме право на втори дубъл, и да се молим режисьорът да не убие героя ни преди второ действие.

Happy End на всички!